

Κερκύρας Νεκτάριος: «Η άπειρη αγάπη του Θεού υπερνικά την άβυσσο κάθε κακίας και αμαρτίας»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων

Την Κυριακή 8 Φεβρουαρίου 2026, Κυριακή του Ασώτου και μνήμη του Αγίου Θεοδώρου του Στρατηλάτου, ο Σεβασμιώτατος, Μητροπολίτης, Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων, κ. Νεκτάριος, λειτούργησε και ομίλησε στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό της ενορίας του Περιβολίου Νότιας Κέρκυρας.

Κατά τη Θεία Λειτουργία πλαισιώθηκε από τον Ιεροκήρυκα Νότιας Κέρκυρας Πανοσιολογιώτατο Αρχιμ. Σεραφείμ Λινοσπόρη, τον Αρχιερατικό Επίτροπο Νότιας Κέρκυρας, Πρωτοπρεσβύτερο Κωνσταντίνο Κάντα και τους Διακόνους του. Επίσης,

έψαλε χορός υπό τη διεύθυνση του μουσικοδιδασκάλου κ. Σπυρίδωνος Κουλούρη κατά το τοπικό ψαλτικό ιδίωμα.

Κατά την ομιλία του ο κ. Νεκτάριος, απευθυνόμενος στο πυκνό εκκλησίασμα, αρχικά, αντιπαρέβαλε την εποχή της ειδωλολατρίας του Αγίου Θεοδώρου του Στρατηλάτου, όταν οι Χριστιανοί παρά τις αντιξοότητες και τους διωγμούς ομολογούσαν την πίστη τους στον αληθινό Θεό και ζούσαν με κατάνυξη, προσευχή και μετάνοια κατά την περίοδο του Τριωδίου, με τη δική μας εποχή που πολύς κόσμος συρρέει στους ξέφρενους πανηγυρισμούς των καρναβαλιών οι οποίοι μιμούνται τις ειδωλολατρικές λατρευτικές εκδηλώσεις του αρχαίου θεού του δωδεκαθέου Διονύσου.

Εν συνεχεία, αναφέρθηκε στο κεντρικό θέμα της ημέρας, την παραβολή του Ασώτου. Μέσα από αυτήν ο Κύριός μας, μάς φανερώνει από τη μία το αβυσσαλέο μέγεθος της κακίας και της αμαρτίας και από την άλλη πλευρά την άβυσσο της άπειρης αγάπης του Θεού η οποία υπερνικά κάθε κακία και αμαρτία. Πολλές φορές μπορεί να φαίνεται ότι δεν υπάρχει επιστροφή από την άβυσσο της αμαρτίας και των παθών, αλλά η θεία ευσπλαχνία δεν έχει όρια και μπορεί να φθάσει ακόμη και σε αυτά τα βάθη για να ανασύρει τον πάσχοντα άνθρωπο.

Ο άνθρωπος μπορεί να επιλέξει δύο πράγματα στη ζωή του. Ή την αύξηση του κατηφόρου που δεν έχει επιστροφή και οδηγεί στο τέλος στην πτώση από το γκρεμό, ή τη μεγάλη πατρική αγάπη και φιλευσπλαχνία του Θεού Πατέρα η οποία περιγράφεται από τον ιερό Ευαγγελιστή στη σημερινή παραβολή του Ασώτου υιού, δηλαδή εκείνου που δεν θέλει να σωθεί.

Ο Άσωτος υιός υπερεκτίμησε τον εαυτό του και έφυγε από τη στοργική αγάπη και κοινωνία με τον πατέρα του. Όμως, αυτός μπορεί να είναι ο καθένας από εμάς καθώς η αμαρτωλότητα είναι ακριβώς αυτή η απομάκρυνση από την κοινωνία αγάπης με τον αληθινό Θεό και Πατέρα μας. Δυστυχώς, έπειτα, η επιστροφή είναι πολύ δύσκολη καθώς όταν κάποιος βυθιστεί στην όποια αμαρτία και αιχμαλωτιστεί στα πάθη του όπως για παράδειγμα τη φιλοδοξία, την πλεονεξία, τη φιλαυτία ή όποιο άλλο, τότε ξεφεύγει από την αγαθότητα του Θεού και από την εντολή Του, που δεν είναι άλλη από το να γίνουμε μιμητές Του, να πορευόμαστε δηλαδή προικισμένοι με τον πλούτο της αγάπης του Θεού.

Να βλέπουμε, ει δυνατόν, το Χριστό στον κάθε έναν συνάνθρωπο και να στεκόμαστε στον πλησίον ακριβώς με αυτό το κριτήριο της αγάπης του Θεού. Αλλιώς, μακράν από αυτήν την κοινωνία αγάπης ελλοχεύει ο κίνδυνος του πνευματικού θανάτου. Έτσι και ο άσωτος της παραβολής άρχισε να αισθάνεται την πείνα την πνευματική, τον πνευματικό λιμό.

Στην αρχή νόμιζε ότι μπορούσε να κατακτήσει τα πάντα μέσα από την αμαρτία, όμως είδε ότι στην ουσία τίποτα δεν κατέκτησε αλλά μάλλον κατέστη απόβλητος.

Έτσι, άρχισε την επιστροφή από την αμαρτία και την άβυσσο της κακίας και της ηδονής μέσω της ευπλαχνίας και αβυσσαλέας δυνάμεως του Θεού που τον περίμενε. Του Θεού που δεν μπορεί να στερήσει την ελευθερία από κανένα παιδί του, ακόμη και όταν αυτά που ζητούν μπορεί να οδηγήσουν στην καταστροφή τους.

Έτσι και οι γονείς σήμερα, όταν τα παιδιά απογαλακτίζονται και φεύγουν, συχνά πιστεύουν εσφαλμένα ότι θα στερεώσουν την προσωπικότητά τους με αμφίβολουσ τρόπουσ έξω στον κόσμο. Ωσ αποτέλεσμα πολλέσ φορέσ οδηγούνται σε σκοτεινέσ ατραπούσ και υποφέρουν από την κακία του κόσμου και σύγχρονεσ μάστιγεσ όπως είναι τα ναρκωτικά.

Τότε, μπορεί μεν ο πόνος του γονιού να είναι απεριγράφτοσ όμως περιμένει, όπως ο αληθινόσ πατέρασ της παραβολήσ που ανέμενε την επιστροφή του ασώτου στην πατρική εστία. Όταν μάλιστα τον είδε, τον αγκάλιασε και γιόρτασε το χαρμόσυνο γεγονός της μετανοίασ και σωτηρίασ του υιού του.

Ο ίδιοσ ο Θεόσ μάσ υπενθυμίζει σήμερα ότι δεν μπορούμε να Τον πλησιάσουμe εμμένοντασ στον εγωισμό μάσ και στην αμαρτία. Η ταπείνωση και η ειλικρινήσ μεάνοια λοιπόν αποτελούν τισ ασφαλείσ οδούσ συνάντησης με το Θεό. Η Εκκλησία

μάς καλεί να εκκλησιαζόμαστε, να προσευχόμαστε είτε στο Ναό, είτε στο ταμείον μας. Όμως, όταν η ψυχή και ο νους μας είναι γεμάτα από κοσμικές μέριμνες, από κακία και υπερηφάνεια τότε η προσευχή αυτή καθίσταται άκαρπος και δεν μπορούμε να προσεγγίσουμε το Θεό.

Καλούμαστε λοιπόν να μιμηθούμε τους Αγίους μας οι οποίοι αντιμετώπιζαν τους ποικίλους πειρασμούς μέσω της μετάνοιας και του πνευματικού αγώνα. Μάλιστα, ο Άγιος Θεόδωρος ο Στρατηλάτης αγωνίστηκε έως αίματος με το μαρτύριό του για να διατηρήσει την κοινωνία της αγάπης του με το Θεό. Αυτή η σχέση είναι που καθιστά τους Αγίους μας πολύφωτα αστέρια κοσμώντας το στερέωμα εις τον αιώνα. Έτσι γίνοντας οι μάρτυρες της πίστεώς μας και της αγάπης του Θεού.

Στο τέλος, ευχήθηκε χρόνια πολλά σε όλους και να έχουμε ένα ευλογημένο στάδιο έως την εορτή της Αναστάσεως του Κυρίου μας.

